

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 212/07-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 12. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. H., Česká republika, ktorou namietal porušenie svojich bližšie neoznačených práv „*podľa medzinárodných zmlúv a dohôd*“ rozsudkom Okresného súdu Komárno sp. zn. 2 T 160/02 z 24. mája 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. H. **o d m i e t a** pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. júla 2007 doručená sťažnosť J. H. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich bližšie neoznačených práv „*podľa medzinárodných zmlúv a dohôd*“ rozsudkom Okresného súdu Komárno (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 2 T 160/02 z 24. mája 2007.

Z obsahu sťažnosti a z vyžiadaného súvisiaceho spisového materiálu okresného súdu vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 160/02 z 24. mája 2007 uznaný za vinného z trestného činu krádeže v spolupáchateľstve podľa § 9 ods. 2 a § 247 ods. 1 písm. a) a b) Trestného zákona, z trestného činu nedovolennej výroby a držby omamnej látky, psychotropnej látky, jedu a prekurzora a obchodovania s nimi podľa § 186 Trestného zákona a z trestného činu krádeže podľa § 247 ods. 2 písm. c) Trestného zákona, za čo mu bol podľa § 247 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 2 Trestného zákona uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov, zároveň bol namietaným rozsudkom zrušený výrok o treste v trestnom rozkaze okresného súdu sp. zn. 1 T 118/99 zo 7. júla 1999, ako i všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súčasne podľa § 186 Trestného zákona s použitím § 35 ods. 1 Trestného zákona mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiacov. Na hlavnom pojednávaní uskutočnenom 24. mája 2007 sa sťažovateľ a prokurátor vzdali odvolania, preto rozsudok okresného súdu nadobudol týmto dňom právoplatnosť.

Sťažovateľ v sťažnosti podrobne opisuje genézu namietaného konania od 24. augusta 2006, keď bol na základe medzinárodného zatýkacieho rozkazu vzatý do predbežnej väzby v P., až do rozhodnutia okresného súdu 24. mája 2007, vyjadruje nesúhlas s označeným rozsudkom okresného súdu a žiada ústavný súd o „prešetrenie môjho spisu“.

Ústavný súd pred predbežným prerokovaním návrhu vyzval okresný súd na vyjadrenie k opodstatnenosti sťažnosti a k prípadnému prijatiu sťažnosti na ďalšie konanie. Okresný súd vo svojom podaní uviedol: „*V trestnej veci obvineného J. H. (...), vedenej na tunajšom súde pod sp. zn. 2 T 47/02 rozhodol konajúci sudca JUDr. T. Š. trestným rozkazom a nakoľko pobyt obvineného nebol známy, bolo voči nemu konané ako proti ušlému. Trestný rozkaz v danej veci bol doručený ustanovenému obhajcovi, ktorý odpor nepodal a rovnako ho nepodal ani prokurátor, a tak tento trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť 5. 6. 2004. Týmto bol obvinenému uložený trest odňatia slobody vo výmere 8 mesiacov nepodmienečne so zaradením do druhej nápravno-výchovnej skupiny.*

Rovnako aj trestná vec obvineného J. H. pod sp. zn. 2 T 160/02 bola pridelená sudcovi tunajšieho súdu JUDr. T. Š. J. H. bol odsúdený pre trestný čin krádeže podľa § 247 ods. 1 Tr. zák. (Zák. č. 140/1961 Zb. v znení neskorších predpisov) a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 7 mesiacov ako trest súhrnný a tiež mu bol uložený aj ďalší trest odňatia slobody vo výmere 3 mesiace. Obvinený H. sa po vyhlásení rozsudku vzdal odvolania rovnako aj prokurátor a tento nadobudol ihneď právoplatnosť. Odsúdený H. tento trest vykonal, nakoľko bola do trestu započítaná väzba vykonaná na území Slovenskej republiky a aj Českej republiky. Konajúci sudca koniec trestu mylne predpokladal, vychádzajúc z toho, že obvinený bol v Českej republike vzatý do väzby 28. 11. 2006, a teda že sa trest končí 28. 6. 2007. Nedopatrením sa neprihliadlo, že obvinený bol v tejto veci vo väzbe aj v mesiacoch august, september 2006, kedy bol odtiaľ z nezistených dôvodov prepustený. Takto bol trest ukončený skôr a na základe toho, že bol nariadený predchádzajúci trest, bol obvinený daný do výkonu trestu skôr ako bolo doručené započítanie väzby, teda keď konajúci sudca dal väznici pokyn aby trest nevykonal. Od 25. 6. 2007 do 11. 7. 2007 bol konajúci sudca hospitalizovaný v nemocničnom ošetrovaní, ihneď po návrate do zamestnania 12. 7. 2007 keď nadobudol vedomosť, že odsúdený H. nastúpil výkon trestu odňatia slobody v ďalšej veci tohto obvineného vypočul, či s výkonom trestu na území Slovenskej republiky súhlasí. Pri tomto výsluchu odsúdený prejavil s výkonom trestu na území SR nesúhlas a s poukazom na to ho konajúci sudca ihneď prepustil z výkonu trestu na slobodu.

S poukazom na trest odňatia slobody, ktorý bol uložený odsúdenému trestným rozkazom tunajšieho súdu (sp. zn. 2 T 47/05 zo 7. júla 1999, pozn.) a skutočnosť, že sa zdržiava trvale v zahraničí bude konajúcim sudcom vyžiadany na výkon tohto trestu v Slovenskej republike vydaním európskeho zatýkacieho rozkazu.“

II.

Podľa čl. 124 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa prvej vety čl. 142 ods. 1 ústavy súdy rozhodujú o občianskoprávných a trestných veciach.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej predmetom je namietané porušenie bližšie neoznačených práv sťažovateľa zaručených medzinárodnými zmluvami a dohodami rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 160/2002 z 24. mája 2007, čo sťažovateľ odôvodňuje nesúhlasom so skutočnosťou, že výrok o treste v trestnom rozkaze okresného súdu sp. zn. 2 T 47/02 z 28. marca 2002 nebol zrušený tak, ako výrok o treste v trestnom rozkaze

okresného súdu sp. zn. 1 T 118/99 zo 7. júla 1999, čím mu podľa neho okresný súd „ponechal 2 tresty a 2 rozsudky“.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda nezakladá automaticky aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (napr. III. ÚS 207/04, I. ÚS 34/05, I. ÚS 127/05).

Ustanovenie čl. 127 ods. 1 ústavy teda limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k všeobecným súdom princípom subsidiarity, podľa ktorého ústavný súd rozhoduje o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Uvedený princíp sa nepochybne týka prípadov, v ktorých sa sťažovatelia ako účastníci súdneho konania môžu domáhať ochrany svojich základných práv alebo slobôd, k porušeniu ktorých malo dôjsť pochybením vo veci konajúceho súdu využitím opravných prostriedkov, ktoré im na tento účel dáva k dispozícii zákon (v danom prípade Trestný poriadok).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa mohol ochrany svojich práv domáhať vo vzťahu k namietanému prvostupňovému rozsudku využitím riadneho opravného prostriedku [odvolaním podľa § 306 ods. 1 a § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku] v konaní pred krajským súdom. Zo sťažnosti sťažovateľa a aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ tak neurobil a odvolanie nepodal, resp. sa po vyhlásení rozsudku prvostupňovým súdom odvolania výslovne vzdal.

Právomoc všeobecného súdu poskytnúť sťažovateľovi ochranu pred zásahom do jeho základných práv a slobôd v danej veci vylučuje právomoc ústavného súdu na meritórne prerokovanie tejto časti sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť odmietol po jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

Nedostatok právomoci ústavného súdu na rozhodnutie o tejto sťažnosti nie je možné odstrániť. Preto bolo už bez právneho významu vyzvať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov jeho sťažnosti (neoznačenie základných práv, porušenie ktorých namieta, nepredloženie splnomocnenia na zastupovanie pred ústavným súdom).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. septembra 2007